

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/20/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616200054
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7616200054.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyní 1/ H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. X. Y., V. X. H. XXXX/XX a 2/ H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. X. Y., V. X. H. XXXX/XX, obe zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, so sídlom Košice, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému Tatra credit, a.s., so sídlom Piešťany, Námestie Slobody 10/1718, IČO: 44 975 775, zast. L.I.B. legal s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 4C 2/2016-121 zo 4.9.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku o zastavení konania o vydanie sumy 2.340,- € s prisl.

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyniam bezdôvodné obohatenie vo výške 9.260 € s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 3.7.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti o vydanie sumy 2.340 € prisl. konanie zastavil a posledným výrokom rozhodol, že žalobkyne majú voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorú žalobkyne skutkovo odôvodnili tým, že ako dlžníčky, uzavreli dňa 27.3.2013 úverovú zmluvu č. 54/2013 so žalovaným ako veriteľom, na základe ktorej im bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 13.000 €, ktorý mali uhradiť do 6 mesiacov, pričom konečná splatnosť úveru bola určená na deň 27.9.2013 pri celkových nákladoch 2.600 €. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 260 €, RPMN bola určená na 50,25 %, priemerná RPMN 20,47 %. V súlade s čl. XIX sa žalobkyne dohodli na splátkovom kalendári, v zmysle ktorého sa zaviazali celkovú čiastku vo výške 15.340 € uhradiť v 7 mesačných splátkach, a to 6 x 390 € a 1x 13.000 € a to do 27.9.2013. Žalobkyne reálne zaplatili sumu 12.740 €. Dodatkom č. 1 došlo k zmene čl. I. zmluvy v časti doby splatnosti, ktorá sa zmenila na 12 mesiacov, RPMN sa navýšila na 53,65 %, priemerná RPMN sa znížila na 12,25 %, v časti výšky úveru sa tento navýšil na sumu 17.680 €, konečná splatnosť úveru sa posunula na dátum 27.3.2014 a celkové náklady sa zvýšili na sumu 4.940 €. V súlade so splátkovým kalendárom k dodatku č. 1 sa žalobkyne zaviazali celkovú čiastku vo výške 17.680 € uhradiť v 13 mesačných splátkach do 27.9.2013, pričom 12 splátok malo byť vo výške 390 € a jedna splátka vo výške 13.000 €. Predčasnú splatnosť úveru žalovaný vyhlásil dňa 2.12.2013 a vyzval žalobkyne k úhrade sumy 17.180 € do 9.12.2013. Podľa názoru žalobkyní predmetná úverová zmluva je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z. z., preto úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Navyac predmetný úver je úžerný, odporuje dobrým mravom, nakoľko je v ňom nesprávne vypočítaná

RPMN v neprospech spotrebiteľa, a preto je úver aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Preto je žalovaný povinný vydať im bezdôvodné obohatenie, t.j. sumu presahujúcu poskytnutý úver.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, pretože uzavretá zmluva v znení dodatku je platným právnym úkonom.

4. Súd po vykonaní dokazovania vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 41, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 3 ods. 3, § 4 ods. 2 písm. b/, § 9 ods. 2 písm. f/, g/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení. Konštatoval, že úverová zmluva a dodatok k nej je zmluvou o spotrebiteľských úveroch, jedná sa o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom (správne má byť žalovaným, pozn. odvolacieho súdu), ktorej obsah žalobkyne nemali možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Žalobkyniam bol poskytnutý úver vo výške 13.000 €, pričom už pri podpise úverovej zmluvy dňa 27.3.2013 boli povinné v rozpore s § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. uhradiť prvú splátku vo výške 390 € (veriteľ si ešte pred poskytnutím úveru započítava prvú splátku napriek tomu, že úver má byť realizovaný formou odloženej platby). Súd ako neprijateľnú podmienku, spôsobujúcu neplatnosť úverovej zmluvy v tejto časti, vyhodnotil poplatok za poskytnutie úveru vo výške 260 € z dôvodu, že žalovaný žiadne reálne plnenie za tento poplatok neposkytol, navyše táto suma bola zrazená automaticky pri vyplatení úveru, čo znamená, že žalovaný reálne na úver vyplatil žalobkyniam len sumu 12.740 €. Ako ďalšiu neprijateľnú podmienku súd vyhodnotil v zmluve, konkrétne v čl. XIX - splátkový kalendár, uvedenú splatnosť úveru, keď žalobkyne boli povinné zaplatiť celkovú čiastku úveru 15.340 € v 7 mesačných splátkach (prvá splátka určená na deň 27.3.2013, teda v deň uzavretia zmluvy), pričom posledná splátka mala byť zaplatená dňa 27.9.2013 vo výške 13.000 €. Súd argumentoval, že v čl. I úverovej zmluvy je uvedené, že úver je splatný v 6 mesačných splátkach, čo v spotrebiteľovi evokuje predstavu 6 splátok, pričom výška týchto splátok uvedená v čl. I nie je a podľa čl. XIX zmluvy po uhradení šiestich splátok nasleduje posledná splátka vo výške 13.000 €, ktorá je pre bežného spotrebiteľa likvidačnou. Takýto splátkový kalendár, ako aj splátkový kalendár v dodatku č. 1 k predmetnej úverovej zmluve (12 splátok po 390 €, 13. splátka vo výške 13.000 €) je absolútne nelogický, spôsobujúci pre žalobkyne faktickú nemožnosť platenia tohto úveru, najmä vo vzťahu k poslednej splátke, ktorá bola v takej výške, v akej bol žalobkyniam poskytnutý úver pri uzatváraní úverovej zmluvy (navyše skrátený o poplatok 260 €). Súd vyjadril názor, že z toho, ako bol koncipovaný splátkový kalendár úveru podľa úverovej zmluvy a aj jej dodatku I je zrejmé, že veriteľ musel pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť, že žalobkyne nebudú schopné takýmto spôsobom predmetný úver splatiť, a teda jednoznačne bude daný dôvod, aby mohol pristúpiť k realizácii záložného práva, na základe ktorého získal do vlastníctva nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX a XXXX v kat. území R. X. Y., ktorej bola výlučnou vlastníčkou žalobkyňa 1/ H. H.. Išlo o byt, v ktorom bývala žalobkyňa, ktorá z dôvodu absolútnej nemožnosti zaplataenia poslednej splátky bola nútená predmetnú nehnuteľnosť odpredať, aby takto zaplatila predošlé dlžné mesačné splátky po 390 € a aj konečnú splátku vo výške 13.000 €.

5. Súd ďalej konštatoval, že pri uzatváraní zmluvy, akou je aj posudzovaná zmluva (a dodatok k nej), existuje vážne nebezpečenstvo extrémneho nárastu dlhu a následného postihu nehnuteľného majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly, a to najmä možnosťou uplatnenia rôznych poplatkov, možnosťou veriteľa vyhlásiť úver za splatný, možnosťou veriteľa uplatniť si rôzne zmluvné pokuty, úroky z omeškania a podobne. Existencia tohto nebezpečenstva bola zo strany žalovaného aj naplnená, k realizácii výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou nedošlo len z toho dôvodu, že žalobkyňa odpredala založenú nehnuteľnosť mimo dražby, čo je vlastne pre žalobkyňu z hľadiska postihu to isté. K tomu, že žalobkyňa bola nútená odpredať svoj byt, došlo z dôvodu nezákonne dohodnutého splátkového kalendára.

6. Súd preto uzavrel, že predmetná úverová zmluva spolu s dodatkom č. 1 je neplatná v celom rozsahu, pretože jednotlivé ustanovenia zmluvy, ktoré súd považuje za neplatné, nemožno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy. Ide o absolútne neplatný právny úkon v rozpore s dobrými mravmi. Dojednaný spôsob vrátenia poskytnutého úveru v čl. XIX a následne XX v dodatku k zmluve je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, resp. ho obchádza. Cieľom úpravy zákona č. 129/2010 Z. z. bolo vrátenie poskytnutých peňazí v pravidelných, rovnomerne rozložených splátkach tak, aby časť splátky sa započítala na istinu, časť na úroky a časť na poplatky. Ak žalovaný v predtlačí formulárovej úverovej zmluvy určil 6 splátok po 390 € a 7. splátku vo výške 13.000 €, konal v rozpore so zákonom, resp. ho obchádzal. Spotrebiteľky, teda žalobkyne, si požičiavali peňažné prostriedky preto, lebo neboli schopné

jednorazovo zaplatiť pôvodné dlhy z vlastných prostriedkov, nemali teda k dispozícii naraz vyššiu sumu peňazí. Je teda logické, že následne po získaní úveru môžu za svojej finančnej situácie (či už zo svojich príjmov a podobne) vrátiť požičané peniaze len takým spôsobom, že dlh môžu splácať postupne, len z časti svojho príjmu, ktorá im zostane po zaplatení nevyhnutných životných nákladov. U spotrebiteľa, ktorý je už zaťažený dlhmi, nie je predpoklad, aby popri splácaní úveru v takej výške, ako bol dojednaný a zároveň platení svojich životných nákladov ušetril toľko, aby bol schopný naraz zaplatiť 13.000 €.

7. S poukazom na vyššie uvedené, po vyhodnotení predmetnej úverovej zmluvy ako absolútne neplatného právneho úkonu, súd žalobe v celom rozsahu vyhovel s poukazom na ustanovenie § 451 OZ, t.j. že plnením z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaný musí vydať. Keďže žalobkyne z titulu úverovej zmluvy preukázateľne zaplatili žalovanému sumu 22.000 € a reálne im bol poskytnutý úver vo výške 12.740 €, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni rozdiel medzi reálne poskytnutým úverom a žalobkyňami zaplatenou sumou z titulu úveru (22.000 mínus 12.740) v sume 9.260 € s prísł.

8. V časti o zaplatenie 2.340 € súd po čiastočnom späťvzati žalobkyňami konanie v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP-

9. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok rozhodol súd podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb.

10. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný vo výroku o svojej povinnosti plniť žalovaným a v súvisiacom výroku o trovách konania z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyň v celom rozsahu zamietne a súčasne prizná žalovanému náhradu trov celého konania, alternatívne zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že úverová zmluva v znení prijatého dodatku je platným právny úkonom, bola uzavretá v súlade so zákonom a nie je daný žiadny dôvod na spochybňovanie jej ustanovení. Pri jej uzatváraní boli dodržané všetky zákonné podmienky a povinnosti, ktoré žalovanému vyplývali v čase jej uzatvorenia zo zákona č. 129/2010 Z.z. Úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré požaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, všetky zmluvné podmienky sú v zmluve vyjadrené určito, jasne, zrozumiteľne, a preto nie je dôvod ich spochybňovať, či označovať za neprijateľné. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením súdu, že v prípade úveru poskytnutého žalobkyniam malo ísť o úver vo forme odloženej platby. Takýmto úverom sa totižto rozumie napr. nákup alebo predaj tovaru na splátky, alebo tiež platba platobnou či kreditnou kartou bez možnosti úveru. Úver v zmysle úverovej zmluvy bol žalobkyniam poskytnutý vo forme peňažnej pôžičky, teda išlo o poskytnutie peňažnej hotovosti veriteľom spotrebiteľom a to ešte v deň uzavretia úverovej zmluvy, pričom podľa listinných dôkazov žalobkyne čerpali úver v celom rozsahu 13.000 €, s tým, že suma 3.675,24 € im bola veriteľom prevedená na bankový účet žalobkyne 1/ a zvyšok bol na základe žiadosti žalobkyň prevedený na účet iných veriteľov žalobkyň. Nie je preto pravdou tvrdenie súdu, že žalovaný si mal pred poskytnutím úveru započítať prvú splátku úveru vo výške 390 €, nakoľko žalobkyne čerpali úver v celej výške 13.000 € a žalovaný im žiadne pohľadávky nezapočítaval a rovnako z poskytnutého úveru nezrážal žiadne ďalšie poplatky. Nestotožnil sa s právnym záverom súdu, že poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože samotné banky bežne žiadajú poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2 % - 4 % z poskytnutého úveru, čo zodpovedá aj výške poplatku v posudzovanej úverovej zmluve. Pokiaľ by aj záver súdu o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky bol správny a predmetné dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru by sa považovalo za neprijateľné, toto zmluvné dojednanie je oddeliteľné od ostatného obsahu zmluvy a zásadne nemôže byť dôvodom vyslovenia absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy. Pokiaľ ide o splátkový kalendár a jednorazovo splatnú poslednú siedmu splátku vo výške 13.000 €, žalobkyne s tým súhlasili, a teda túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za podmienku, ktorá by nebola dohodnutá individuálne v zmysle § 53 ods. 1, 2 OZ. Žalovaný vyjadril názor, že je nevyhnutné, aby súd pri posudzovaní otázky ne/platnosti úverovej zmluvy ako celku prihliadal na skutočnosť, že žalobkyne ako spotrebiteľky v zmysle uzavretej úverovej zmluvy čerpali úver v plnej výške, tento po dlhšiu dobu aj splácali, preto určenie absolútnej neplatnosti takejto zmluvy, ktorú strany plnili a jej platnosť vôbec nespochybňovali, nie je aj vzhľadom na prejavenu vôľu strán zmluvy dôvodné. Pokiaľ by aj boli niektoré ustanovenia úverovej zmluvy neplatné, všeobecne platí, že z hľadiska neplatnosti niektorej neprijateľnej podmienky uvedenej v § 53 ods. 4 OZ v spotrebiteľskej zmluve, je

potrebné aplikovať ust. § 41 OZ o čiastočnej neplatnosti právneho úkonu. Pokiaľ by spotrebiteľská zmluva mohla naďalej existovať bez vytknutého nekalého dojednania, je potrebné použiť na zmluvu ako celok citované ustanovenie o čiastočnej neplatnosti právneho úkonu. Všetky ustanovenia úverovej zmluvy, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, sú jednoznačne oddeliteľné od ostatného obsahu úverovej zmluvy a pri ich prípadnom vyhlásení za neprijateľné a teda neplatné, je ostatný obsah úverovej zmluvy udržateľný, keďže žiadne z týchto ustanovení zmluvy nepatrí medzi podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Okrem toho je v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nezrozumiteľný a nedostačujúci. Namietal aj proti výroku o trovách konania, keď žalobkyne vzali v časti 2.340 € žalobu späť po vznesení námietky premlčania zo strany žalovaného. Preto nesprávne súd priznal žalobkyňiam náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. V písomnom vyjadrení k odvolaniu sa žalobkyne stotožnili s právnym názorom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva je neplatná ako celok. Navrhli potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania. Zdôraznili, že pri uzavretí zmluvy, akou je aj posudzovaná zmluva o úvere, existuje vážne nebezpečenstvo extrémneho nárastu dlhu a postihu nehnuteľného majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly. Žalovaný sa pokúsil realizovať výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou, ku ktorej nedošlo, nakoľko žalobkyne nehnuteľnosť, v ktorej mali obydlie predali a z kúpnej ceny uhradili žalovanému 22.000 €. Takúto situáciu žalovanému umožnili nezákonne dohodnuté sankcie a jeho snaha obísť dôležitý prvok unijného práva bez možnosti súdnej kontroly vymôcť plnenie z absolútne neplatného právneho úkonu, resp. neprijateľných zmluvných podmienok. Zdôraznili, že najmä dojednaný spôsob vrátenia úveru v čl. XIX je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, resp. ho obchádza. Ak žalovaný v predtlačí formulárovej úverovej zmluvy určil 6 splátok po 390 € a 7 splátku na istinu 13.000 €, konal v rozpore so zákonom, resp. ho obchádzal. Spotrebiteľ si požičiava peňažné prostriedky preto, lebo nemôže za službu alebo tovar, ktoré potrebuje, zaplatiť z vlastných prostriedkov. Následne, po získaní úveru, môže zo svojho príjmu vrátiť požičané peniaze len takým spôsobom, že dlh spláca časťou svojho príjmu, ktorá mu zostáva po zaplatení nevyhnutných životných nákladov. U spotrebiteľa, ktorý je odkázaný na úver 13.000 € väčšinou nie je predpoklad, aby popri splácaní úveru (a platení životných nákladov) ušetril toľko, aby bol schopný naraz zaplatiť 13.000 €. Takúto situáciu využívajú nebankové subjekty a neprimerane sankcionujú neschopnosť spotrebiteľa vrátiť požičané peniaze. S poukazom na ust. § 4 ods. 8 zákona, § 7 ods. 2 č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa uviedli, že takýto veriteľom určený spôsob vrátenia dlžnej sumy je nekalou obchodnou praktikou. Priemerný spotrebiteľ nie je schopný takúto dohodu splniť a veriteľ ho neustále sankcionuje, jeho dlh napriek tomu, že ho čiastočne splnil neustále narastá až tak, že môže prísť o nehnuteľnosť, o svoje obydlie. Spôsob vrátenia úveru je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a ak táto časť zmluvy je v rozpore s dobrými mravmi, resp. v rozpore so zákonom alebo ho obchádza, potom je celý právny úkon absolútne neplatný. Predmetná úverová zmluva je neplatná ako celok, lebo sa prieči dobrým mravom podľa ust. § 39 OZ. Zmluva vykazuje závažné vady aj čo do podstatných náležitostí. Preto za stavu, že sa vady predmetnej úverovej zmluvy dotýkajú esenciálnych náležitostí a zo splátkového kalendára je problematické zistiť, aké sú vlastne splátky po zohľadnení neplatných klauzúl týkajúcich sa príslušenstva pohľadávky vrátane dôležitej časti o odplate za úver a v podstate niet bezvadného článku zmluvy, dospel súd správne k neplatnosti zmluvy ako celku. Predmetná zmluva je mimoriadne nebezpečná pre spotrebiteľov a v spoločnosti nie je udržateľná, pretože umožňuje zbavovať spotrebiteľov ich majetku s využitím inštitútov zakázaných neprijateľných zmluvných podmienok. Plošné používanie takejto mimoriadne nebezpečnej zmluvy ako štandardnej typovej zmluvy, evidentne zakladá nekalú obchodnú praktikou, ktorá je zakázaná (§ 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z.).

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 6.6.2018 o 10.00 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 31.5.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

14. Žaloba vo veci bola podaná dňa 5.1.2016. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, ak nie je ustanovené inak (§ 470 ods. 1 CSP). Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta CSP).

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 379 ods. 1 CSP).

16. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolaním nebol napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bolo konanie v prevyšujúcej časti o vydanie sumy 2.340 € s prísl. zastavené. Preto rozsudok v tejto (odvolaním nenapadnutej) časti nadobudol právoplatnosť a nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Správne, presvedčivé, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie vo veci samej. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi.

22. Súd prvej inštancie stupňa vychádzajúc zo skutočnosti, že medzi stranami sporu bola uzavretá typizovaná, formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere, podrobil súdnej kontrole jej jednotlivé zmluvné ustanovenia (veriteľom, t.j. žalovanou vopred pripravenými) nielen podľa v čase uzavretia účinného zákona o spotrebiteľských úveroch ale aj podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o vadnosti právneho úkonu a po vykonaní dokazovania dospel k správne záveru, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré špecifikoval a jednak aj z dôvodu, že zmluva o úvere ako celok je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia a na ktoré odvolací súd v podrobnostiach poukazuje. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie zastáva názor, že dohodnutý spôsob vrátenia poskytnutého úveru (v znení dodatku) je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, resp. ho obchádza a možno ho považovať aj za nekalú obchodnú prax, vyvíjajúcu nepríjemný a nežiadúci tlak na dlžníkov, vedúci k ich ďalšiemu zadlžovaniu spôsobenému nemožnosťou takúto dohodu splniť a zaplatiť naraz poslednú splátku, prípadne aj k strate nehnuteľnosti (ako v tomto prípade, keď dlžníčky boli nútené svoj byt predať).

23. Spôsob vrátenia úveru je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, pokiaľ je táto časť v rozpore s dobrými mravmi, resp. obchádza zákon, potom celý právny úkon je absolútne neplatným, keďže táto časť zmluvy nemožno oddeliť od zostávajúcej časti.

24. Na neplatnej zmluve žalobkyne zaplatili žalovanému 22.000 €, preto je žalovaný povinný zaplatiť im rozdiel medzi rozsahom finančných prostriedkov, ktoré im reálne poskytol a sumou, ktorú mu žalobkyne na úvere zaplatili, t.j. sumu 9.260 € (22.000 € - 12.740 €) z titulu bezdôvodného obohatenia.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

26. Z odôvodnenia vo veci samej napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Súd vnútorne komplexne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil svoj postup a uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, ako aj po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje a rozsudok vo výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

27. Nie sú však dôvody pre potvrdenie rozsudku ani jeho zmenu v napadnutom výroku o trovách konania, v ktorom súd vyslovil, že žalobkyne majú voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

28. Po tom, čo súd pripustil zmenu žaloby - jej rozšírenie na sumu 11.600 € s prísl. uznesením 4C 2/2016-46 z 2.3.2016, a po následnom čiastočnom späťvzati žalobkyňami o sumu 2.340 €, súd sa opomenul vo svojom rozhodnutí vyporiadať so skutočnosťou, z akého dôvodu došlo k čiastočnému späťvzatiu, t.j. ktorá strana procesne zastavila konanie v tejto časti (§ 256 ods. 1 CSP).

29. Odvolací súd preto zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).